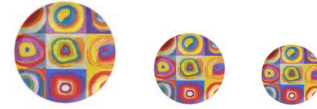

Korijeni

„*Siđoh do korijena planina.*“ (Jona, 7)

1.

Na Košljunu tišina s mora zavukla se pod svaki kamen. I u nas. Jedino s obala čuje se kako valovi među škrapama češljaju svoje kose. U srcu otoka povjetarac proigrava razlistanim granjem. Pokretljivo plavetnilo u tamnozelenom filigranskom vezu. Na boku otoka poput okamenjenog diva ispružio se stari samostan. Mediteranski klaustor građen je masivnim kockama, klesanim i brušenim upravo tako da budu tamo gdje jesu. Skladna cjelina. Ali, između stoljetnih kamenih blokova probija korov. Korov naizgled djeluje poput bezazlene malene travčice. Međutim, ako povučesh zeleni vrh koji izviruje iz usjeka, u dubini odupre se neočekivano snažan korijen.

Jučer sam marljivo čupala korov i na mojem prstu stvorio se žulj koji me je pekao. Danas sam nevoljko udarala. Neraspoložena za rad, požalih što nisam otišla dok je bilo vrijeme. S ljutnjom pomislim na onog šutljivog fratra što me utjera tu u kamen. Nije to zemlja, prhka i podatna, koja sipi kroz prste. Otpor je u meni rastao. U trenu odlučim pobjeći negdje uz more. Izložiti se kamenu, vjetru i plavetnilu. Ostavim rukavice, oruđe i uputim se prema masivnim samostanskim vratima. U klaustoru ljudi, skvrčeni nad kamenom, izgledaju kao djeca koja se pikulaju. Ravnomjerno su udaljeni jedni od drugih, jedino moja kocka zjapi prazna. Svojim odlaskom sigurno ću narušiti harmoniju te neobične radionice. Uхватim kvaku. Ni sama ne znam zašto još jednom okrenuh glavu i pažljivo pogledom zaokružim po napregnutim licima. S njih – zapljusne me silina osjećaja. Grč, tjeskoba, napor, strah – sve se to pomiješalo u neku nerazpoznatljivu smjesu koja se ispriječi između mene i izlaza. Naglo zastanem trenutak-dva, nešto se u meni prelomilo. Nesvjesno pustim veliku hladnu metalnu kvaku i... vratim se na mjesto – pogrbljena, poraženih želja. Moj kvadratni metar kamena strpljivo me je čekao.

Kleknem, pognem glavu, privikavajući se na tupu bol u leđima koja nije prestajala. Ne mislim više ni na utnutost noge. Jedino ispod rukavice osjećam užareno peckanje, siguran znak da je žulj pukao. Pomno držim ritam: još samo ovaj udarac, još samo ovaj korijen... Mučan je to posao. Između kamena, prorez dubok i uzak. Korov treba iščupati iz korijena. Korijenje je žilavo. Od tri udarca, jedan raskida. Prostorom klaustura odjekuje *cik, cik – cak... cik, cik – cak...* Jauk kamena. Tišina se uzbivala. Povremeno, začuje se dubok uzdah.

Vjerodostojan. Jedina riječ

koju u šetnji gradom rijetko susrećem.

Tko je, uostalom, vjere dostojan?

Na trgu mađioničari iz praznih ruku bacaju
svjetlucavu prašinu. Lutalice glasno se smiju,
u rukama grčevito stežu sljepačke štapove.

(Samo stranci spuštaju vjeđe,
prije putovanja, u skrivene bisage
spremaju darove – pjesme zahvalnice).

Vjerodostojan. Jedini uteg

koji ispravno važe svemir, pretresa svaku česticu bića.

Tko je dostojan Božjeg povjerenja?

Trebalo bi, poput Diogena,
svaki dan sjesti na trg i paliti fenjer,
svjetionik čiste radosti.

Trebalo bi, poput budnog vojnika
– prije negoli ispali hitac u zrak,
zagrmiti na svaku misao, sliku ili riječ koja prilazi:

„Hej, ti tamo, jesi li vjerodostojna?!“

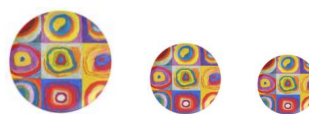
3.

Navodno su stari rimski svećenici tumačili svijet tako da su kroz okrugli otvor na stropu hrama promatrali zvijezde. *Ustvari, korijen riječi kontemplacija znači promatranje neba u hramu* – kaže šutljivi fratar, dok mene na trenutak nastanjuju davne slike. O kontemplaciji znam vrlo malo, gotovo ništa, ali o promatranju zvijezda – znam gotovo sve.

Kao dijete odrasla sam u kući koja je imala samo jedan televizor. Roditelji su u boravku slušali vijesti, čitali novine, potiho razgovarali, stoga izležavanje pred ekranom nije dolazilo u obzir. Osim toga, s hrpom raznih zadaća, lektira i klavirskih vježbi imala sam što raditi u sobi. Moja soba bila je u ukusno uređenom potkrovlju kuće, obloženom drvetom. Jednostavan razmještaj stvari – pijanino, stol, ormar, police za knjige. Ležaj se nalazio točno ispod krovnog prozora. Godinama sam noću, prije spavanja, promatrala zvijezde, mjesec i oblake, vjetar, kišu i tamu. Sve što je kružilo iznad tog otvora bio je moj tv program. Često su me zorom budile ptice koje su tapkale po prozoru i kljunom kuckale po staklu kao da se čude nevidljivoj zračnoj pregradi. Posebna poslastica bile su vedre noći bez mjesečine. Tama je bila obasuta svijetlim točkama koje su skladno titrale. Nikad nisam ni o čemu posebno maštala, ali dobro se sjećam kako sam često podizala ruku prema zvijezdama, dodirujući ih jednu po jednu. Poput dirigenta rukovah se sa svojom prvom violinu, pa redom s ostatkom svoga zvjezdanog orkestra. Pokret moga kažiprsta crtao je nevidljiv pozdrav nebu.

Prije nekoliko godina vratih se u praznu obiteljsku kuću. Moj dolazak donio je mnoge prepravke i uređivanje kuće koja je polako propadala. Jednog kišnog dana zamijetih da je parket u potkrovlju vlažan. Krovni prozor propušta. Na mjestu na kojem sam nekad spavala, sada sjedim. Drugi dan došao je majstor. Pregledao je prozor: *Ah, da, da, ovdje curi – treba izvana staviti silikon i iznutra oblijepiti novom gumom* – podigne ruku prema otvoru – *vidite da ju je vrijeme nagrizlo*. I zaista, kroz dvije prozorske daščice nazirao se jedva primjetno udubljenje kroz koje je kišilo.

U sumrak popeh se gore provjeriti nove prepravke na prozoru. Dok sam rukom opipavala okvir, u sredini otvora ugledam malenu sjajnu točkicu. Ispružim se, naslonim glavu na jastuke, pogled upravim u zvijezdu, daleku i osamljenu u tami. Promotrih je. Bacala je slabašnu titravu svjetlost kao da upravo namjerava iščeznuti. Polako podignem ruku, dodirnem njen nježno srebrni trag. I tada... upravo u tom trenu, učini mi se da negdje iz dubine svoga bića začujem poznati, ali davno zaboravljeni glas: „*Pa dobro... gdje si ti, – prijatelju...?!*“

Stošija

Listopad 2013.

